

Το άλλο πρωί, στις εννιά, χτυπάω το κουδούνι της Cash Flow – Εισπρακτικές Επιχειρήσεις στον τρίτο όροφο της πολυκατοικίας επί της οδού Σάμου. Τους δύο βοηθούς μου τους έχω στείλει για άλλη μια γύρα στη συνοικία, μπας και μάθουν κάτι πιο χρήσιμο στο φως της μέρας.

Μου ανοίγει μια εικοσιπεντάρα γραμματέας, με τα μάτια πρησμένα από το κλάμα. Της συστήνομαι και ζητάω τον διευθυντή της, για να του μιλήσω.

«Ο διευθυντής μας βρίσκεται στο νεκροτομείο» μου απαντάει και ξεσπάει σε κλάματα.

Αν μη τι άλλο, έμαθα με το καλημέρα ότι ο δολοφόνος σκότωσε τον επικεφαλής της εταιρείας.

«Με ποιον θα μπορούσα να μιλήσω, για να μου δώσει μερικές πληροφορίες;»

«Με τον κύριο Αλευρά. Είναι ο second in command».

Με μια πρώτη ματιά, η επιχείρηση έχει την έκταση ενός τεσσαριού εκατό τετραγωνικών. Στα πρώτα δυο συνεχόμενα δωμάτια της πρόσοψης, το βλέμμα μου πιάνει κάτι τριαντάρηδες, κουρεμένους με την ψιλή, κοντομάνικα πουκάμισα και γραβάτα

– κακή απομίμηση πρακτόρων του FBI από αμερικάνικο σίριαλ.

Ο second in command μου συστήνεται ως Φώτης Αλευράς και μου σφίγγει το χέρι με περίλυπο ύφος.

«Μας έπεσε κεραυνός στο κεφάλι» μου λέει. «Κυριολεκτικά κεραυνός στο κεφάλι».

«Ο Κυριάκος Φαναριώτης ήταν ο διευθυντής της επιχείρησής σας;» τον ρωτάω.

«Ο ιδρυτής και ο ιδιοκτήτης της, κύριε αστυνόμε. Με άλλα λόγια η ψυχή της επιχείρησης».

«Με τι ασχολείται η επιχείρησή σας, κύριε Αλευρά;»

«Με εισπράξεις» μου λέει με το πιο φυσικό ύφος του κόσμου.

«Τι είδους εισπράξεις;»

Εδώ σκαλώνει και ψάχνει τις λέξεις. «Είμαστε συνεργάτες των τραπεζών και μεριμνούμε για τις εισπράξεις τους».

«Δηλαδή;»

«Να σας εξηγήσω. Όλες οι τράπεζες έχουν έναν λογαριασμό που ονομάζεται “Επισφαλή Δάνεια”. Είναι τα δάνεια που η τράπεζα θεωρεί σχεδόν αδύνατο να εισπράξει. Τα δάνεια αυτά καταλήγουν σ’ εμάς και εμείς μεριμνούμε για την είσπραξή τους έναντι μιας προμηθείας επί του εισπρακτέου ποσού».

«Για να το κάνω λιανά: εκείνους τους πελάτες, που δεν έχουν να πληρώσουν ή που τα περιουσιακά τους στοιχεία δεν είναι αρκετά, για να καλύψουν το δάνειο, τους στέλνουν σ’ εσάς. Και εσείς προσπαθείτε να τους πείσετε, με πιέσεις, απειλές και με ό,τι

άλλο μέσο διαθέτετε, να πληρώσουν». Αν με άκουγε τώρα ο Γκολάκης, θα μου έβαζε δέκα με τόνο.

«Δεν απειλούμε, μόνο προσπαθούμε να πείσουμε τον ασυνεπή πελάτη με συνεχείς οχλήσεις. Και η δραστηριότητά μας είναι απολύτως νόμιμη».

«Δεν είπα ότι κάνετε κάτι παράνομο. Με ποιες τράπεζες συνεργάζεστε;»

Ο Αλευράς με κοιτάζει διστακτικός. «Αυτό είναι τραπεζικό απόρρητο» μου λέει τελικά.

«Όχι, δεν είναι τραπεζικό απόρρητο, κύριε Αλευρά. Τραπεζικό απόρρητο θα ήταν αν σας ζητούσα το πελατολόγιό σας. Αλλά, και σ' αυτή την περίπτωση, εσείς δε θα μπορούσατε να επικαλεστείτε το τραπεζικό απόρρητο, γιατί δεν καλύπτεστε από αυτό. Θα έπρεπε να με παραπέμφετε στις τράπεζες, που μπορούν εκ του νόμου να κρυφτούν πίσω από το τραπεζικό απόρρητο. Πέστε μου λοιπόν με ποιες τράπεζες συνεργαζόσαστε, γιατί θα το μάθω έτσι κι αλλιώς. Απλώς μας καθυστερείτε όταν προσπαθούμε να εξιχνιάσουμε το φόνο του ιδιοκτήτη της επιχείρησής σας».

Δεν πετάει από τη χαρά του, αλλά δεν μπορεί και να κάνει αλλιώς. «Συνεργαζόμαστε κυρίως με την Κεντρική Τράπεζα, κάποιες φορές και με την Ιονική Πίστewς».

«Ευχαριστώ. Κάτι άλλο τώρα. Υπάρχουν ασυνεπείς πελάτες, που να είναι ιδιαίτερα επιθετικοί; Να αντιστέκονται, να απειλούν;»

«Οι περισσότεροι παρακαλάνε να τους δώσουμε κι άλλο χρόνο. Συνήθως το κάνουμε, όταν αισθανό-

μαστε ότι είναι ειλικρινείς. Υπάρχουν όμως και αυτοί που αντιστέκονται, που βάζουν τις φωνές και απειλούν. Άλλοι πάλι, που κρύβονται, για να μην τους βρούμε. Αλλά το ποιοι είναι αυτοί, θα το μάθετε από τις τράπεζες και όχι από μένα».

«Όσοι δεν έχουν ξοφλήσει τα χρέη τους, δεν πάνε φυλακή, κύριε Αλευρά;»

«Αν δεν ήμουν σε πένθος αυτή τη στιγμή, θα έβαζα τα γέλια, κύριε αστυνόμε. Τι θα κερδίσουν οι τράπεζες αν βάλουν τους οφειλέτες τους στη φυλακή; Η φυλακή σημαίνει και την αυτόματη διαγραφή του χρέους. Ο οφειλέτης θα μπει φυλακή, αλλά η τράπεζα δε θα πάρει τίποτα. Είναι προτιμότερο να τον απειλείς με φυλακή, όλο και κάτι θα του ξεκολλήσεις. Στην Ελλάδα φυλακή μπαίνουν μόνον όσοι χρωστάνε στο Δημόσιο. Αλλά και αυτό θεωρητικό είναι, γιατί οι υποθέσεις αυτές εκδικάζονται συνήθως μετά από μία πενταετία».

«Ευχαριστώ. Τι ώρα έφευγε συνήθως από το γραφείο του ο Κυριάκος Φαναριώτης;»

«Δεν το ξέρω ακριβώς, γιατί έμενε πάντα τελευταίος. Του άρεσε να δουλεύει μόνος, αφού είχαμε φύγει όλοι. Γενικά, μπορώ να σας πω ότι δεν έφευγε ποτέ πριν από τις οχτώ το βράδυ».

Δε βλέπω τι άλλο μπορώ να ρωτήσω και σηκώνομαι να φύγω.

Τώρα που συμπληρώθηκε η τετράδα των θυμάτων, έχω μια πιο καθαρή εικόνα. Ο δράστης σκότωσε πρώτα έναν συνταξιούχο διοικητή τράπεζας. Μετά, έναν εν ενεργεία διευθυντή ξένης τράπεζας,

που είχε και παρελθόν με τα hedge funds. Ο τρίτος ήταν στέλεχος διεθνούς οίκου αξιολόγησης. Και ο τέταρτος, ιδιοκτήτης μιας επιχείρησης, που κυνηγούσε τους επισφαλείς δανειολήπτες των τραπεζών, για να τους ξεκολλήσει τα δανεικά. Από όλα αυτά βγαίνουν δύο συμπεράσματα. Το πρώτο και κυριότερο είναι ότι ψάχνουμε έναν δράστη και όχι δύο. Ο δολοφόνος και ο αντάρτης των τραπεζών είναι το ίδιο πρόσωπο, αυτό είναι πια ολοφάνερο. Το δεύτερο συμπέρασμα είναι ότι πρόκειται για κάποιον που ξέρει το σύστημα και πού να χτυπήσει. Δεν έχουμε να κάνουμε με έναν οργισμένο πελάτη που τον κατέστρεψε κάποια τράπεζα, αλλά με έναν εγκέφαλο που έχει βάλει στόχο τις τράπεζες. Το ερώτημα είναι αν τα κάνει όλα αυτά μόνος του ή αν έχει συνεργούς. Το ένστικτό μου μού λέει ότι το δεύτερο είναι το σωστό. Δεν είναι τρομοκράτης, όπως πιστεύαμε στην αρχή, αλλά κάποιος που έχει συστήσει μια ομάδα στα πρότυπα της τρομοκρατίας.

Παίρνω στο κινητό τους βοηθούς μου, για να συναντηθούμε κάτω από την πολυκατοικία. Ο Δερμιτζάκης γυρίζει με άδεια χέρια, αλλά ο Βλασόπουλος έχει ένα περιχαρές ύφος.

«Έπεσα πάνω σε μια κυρία Λουκία Ιγνατιάδου και θέλω να της μιλήσετε. Αυτά που θα σας πει, μπορεί να έχουν ενδιαφέρον».

«Ξέρουμε πού ήταν το σπίτι του Φαναριώτη;»

«Στην οδό Λέσβου στο Χαλάνδρι» μου απαντάει ο Βλασόπουλος.

Λέω στον Δερμιτζάκη να πάει στο σπίτι του Φα-

ναριώτη, για να ανακρίνει τους δικούς του, μήπως λόγω της νύχτας που προηγήθηκε είναι τώρα σε θέση να μιλήσουν. Δεν πιστεύω ότι θα μάθει τίποτα, γι' αυτό και δεν πάω αυτοπροσώπως, αλλά τυπικά πρέπει να γίνει.

Ο Βλασόπουλος με πηγαίνει σε μια πολυκατοικία στην Κριεζή και με ανεβάζει στον τέταρτο όροφο. Η κυρία που μας ανοίγει την πόρτα είναι εξηντάρα, άβαφη και με κάτασπρα μαλλιά.

Ο Βλασόπουλος έχει φορέσει το κυριακάτικο κοστούμι συμπεριφοράς. «Κυρία Ιγνατιάδου, από δω ο προϊστάμενός μου, αστυνόμος Χαρίτος. Αν δε σας κάνει κόπο, θα μπορούσατε να του επαναλάβετε αυτά που είπατε σ' εμένα;»

Η Ιγνατιάδου μάς πάει αμίλητη στο καθιστικό. Δεν προλαβαίνω ωστόσο να ακουμπήσω τον πισινό μου στον καναπέ και ξεσπάει.

«Είναι κτήνη, κύριε αστυνόμε. Τραμπούκοι και κτήνη. Πέφτουν πάνω σου σαν τα όρνεα. Σε ενοχλούν, απειλούν την οικογένειά σου, φοβερίζουν τα παιδιά σου, δε σταματάνε μπροστά σε τίποτα».

«Όλα αυτά τα ξέρετε από προσωπική πείρα ή σας τα διηγήθηκαν άλλοι;»

«Από προσωπική πείρα. Ο γαμπρός μου έπεσε, δυστυχώς, στα χέρια τους».

«Πώς έγινε αυτό;»

«Φαλίρισε, κύριε αστυνόμε. Είχε μια βιοτεχνία που έφτιαχνε γυναικεία, πλάκωσαν οι Κινέζοι στην αγορά και οι τιμές που πουλούσαν δεν ήταν γι' αυτόν ούτε το κόστος. Στο τέλος βούλιαξε και άφησε

χρέος στην τράπεζα δύο δάνεια για κεφάλαια κινήσεως. Το διαμέρισμα που μένουν ήταν στο όνομα της κόρης μου. Ο Στάθης είχε ιδιοκτησία του μόνο την αποθήκη, που στέγαζε τη βιοτεχνία. Αυτήν την πήραν, αλλά δεν κάλυπτε όλα τα λεφτά. Και τότε άρχισε το μαρτύριο».

«Τι μαρτύριο ήταν αυτό;»

«Πρώτα άρχισαν να παίρνουν τηλέφωνο κάθε μισή ώρα, αλλά αυτό ήταν το λιγότερο. Μετά άρχισαν οι απειλές: “δώσε το διαμέρισμά σου για να σωθεί ο άντρας σου, γιατί θα πάθεις χειρότερα”. Όταν δεν έπιασαν τα τηλεφωνήματα, άρχισαν τις επισκέψεις στο σπίτι. Οποιαδήποτε ώρα, από τα χαράματα ως τα μεσάνυχτα. Ωσπου στο τέλος βρήκαν τον εγγονό μου. Είναι δώδεκα χρονώ και πάει στην πρώτη γυμνασίου. Τον περίμεναν μια μέρα που σκόλαγε και του είπαν “να πας να πεις στον μπαμπά σου: μπαμπά, σε παρακαλώ, μη μ’ αφήσεις ορφανό”».

Τα είπε όλα μια κι έξω και έχει λαχανιάσει. Σταματάει να πάρει ανάσα. Δεν κάνω ερωτήσεις, περιμένω να συνεχίσει.

«Όταν έγινε κι αυτό το τελευταίο, αποφάσισα να πάω να τους βρω, κρυφά από την κόρη μου και τον γαμπρό μου. Ένα πρωί χτύπησα την πόρτα τους. Τους είπα ποια είμαι και με πήγαν απευθείας σ’ αυτόν που σκότωσαν χτες. “Εσύ δεν έχεις να δώσεις τίποτα, για να σώσεις το γαμπρό σου;” με ρώτησε. Του είπα ότι είχα ένα διαμέρισμα και το ’δωσα προίκα στην κόρη μου. Άλλο τίποτα δεν έχω. “Τότε να πουλήσει η κόρη σου το διαμέρισμα, να ξο-

φλήσετε την τράπεζα και να βρείτε την ησυχία σας” μου απάντησε. “Και να μείνουν στο δρόμο;” τον ρώτησα. Μου είπε ότι ο καθένας όπως στρώνει κοιμάται. Στο τέλος τον παρακάλεσα ν’ αφήσει τουλάχιστον ήσυχο τον εγγονό μου. “Αμαρτίαι γονέων παιδεύουσι τέκνα, έτσι είναι η ζωή” μου απάντησε και με πέταξε έξω».

Σταματάει πάλι, γιατί είναι στα πρόθυρα να βάλει τα κλάματα. Δαγκώνει τα χείλη της και συγκρατείται. «Τελικά, η κόρη μου πούλησε το διαμέρισμα για να βρουν την ησυχία τους, κύριε αστυνόμε. Τώρα μένουν σε ένα τριάρι στην οδό Φυλής. Γι’ αυτό σας λέω, είναι κτήνη. Κάθε φορά που τον έβλεπα στη γειτονιά, έλεγα μέσα μου, κακό σκυλί ψόφο δεν έχει. Νά που είχε όμως».

Ξέρει πού χτυπάει, σκέπτομαι. Κανείς από τους τέσσερις που σκότωσε δεν είχε συμπάθειες. Και οι τέσσερις άφησαν πίσω τους κάποιους που εύχονταν το θάνατό τους. Ευτυχώς, αυτοί που σκοτώνουν είναι πολύ λιγότεροι από αυτούς που εύχονται το θάνατο των άλλων. Αλλιώς θα είχαμε τρελαθεί.

Ευχαριστώ την Ιγνατιάδου, που μας χαιρετάει ανακουφισμένη, γιατί είπε δις τον πόνο της, στον Βλασόπουλο και σ’ εμένα.

Μου μένει ακόμα ο περιπτεράς στην οδό Σάμου, και τελειώνω. Τον βρίσκω να κάθεται στο περίπτερό του ακίνητος, όπως όλοι οι περιπτεράδες. Φαίνεται πως περίμενε την επίσκεψή μου γιατί δεν ξαφνιάζεται καθόλου.

«Τον ήξερες τον Φαναριώτη;» τον ρωτάω.

«Μόνο εξ όψεως. Το όνομά του δεν το ήξερα. Ερχόταν συχνά και έπαιρνε τσιγάρα και τις οικονομικές εφημερίδες. Λέγαμε τα απαραίτητα, πλήρωνε κι έφευγε».

«Ήξερες τι δουλειά έκανε;»

«Όλοι το ξέραμε, όπως ξέραμε και πώς είχε φερθεί στην κυρία Λουκία. Δεν τον πήγαινα καθόλου, αλλά δε διαλέγω τους πελάτες μου».

«Μήπως παρατήρησες αυτές τις τελευταίες μέρες κάποια ασυνήθιστη κίνηση στο δρόμο;»

«Σαν τι ασυνήθιστη κίνηση;»

«Ότιδήποτε. Κάποια ξένα πρόσωπα. Κάποιον που να περνούσε συχνά από το δρόμο».

Το σκέφτεται. «Τώρα που το λες» μου λέει μετά.

«Τι είδες;»

«Μια ζητιάνα» μου απαντάει. «Την πρόσεξα, γιατί σκέφτηκα, τι θα βγάλει αυτή εδώ; Τα αυτοκίνητα είναι λίγα, οι πεζοί το ίδιο. Ποιος θα της δώσει ελεημοσύνη; Εδώ δεν έρχονται ζητιάνοι ούτε όταν έχει λαϊκή. Αυτή όμως είχε κάνει στέκι της τη γωνία της Ρογκάκου και ερχόταν κάθε μέρα».

Ξαφνικά, θυμάμαι πού αλλού είχα πέσει πάνω σε ζητιάνα. Στο σπίτι του Ρόμπινσον, στο Ψυχικό. Μου το είχε αναφέρει ο σεκιουριτάς. Και η φιλικατζού στην Αθανασίας μού είχε μιλήσει, επίσης, για ένα ζητιάνο. Αρχίζω να καταλαβαίνω πώς παρακολουθούσε ο δολοφόνος τα σπίτια. Αν η ζητιάνα και ο ζητιάνος ήταν συνεργοί του, τότε έχει τουλάχιστον δύο συνενόχους.

«Μήπως θυμάσαι πότε εμφανίστηκε;»

Κάνει μια κίνηση αμηχανίας. «Τι να σου πω. Τις τελευταίες μέρες πάντως την έβλεπα τακτικά».

«Ερχόταν πρωί ή απόγευμα;»

«Απόγευμα. Δε θυμάμαι να την έχω δει πρωί».

«Μπορείς να μου την περιγράψεις;»

«Τι να σου περιγράψω – ζητιάνα. Μαύρο φόρεμα, μαύρη μαντίλα στο κεφάλι και το χέρι απλωμένο».

«Ψηλή-κοντή; Παχιά-αδύνατη;»

«Την είδα μόνο μία φορά να περνάει μπροστά από το περίπτερο. Σαν μέτρια μου φάνηκε. Κατά τα άλλα, την έβλεπα πάντα καθιστή στο πεζοδρόμιο. Αδύνατη ήταν όμως σίγουρα».

«Σ' ευχαριστώ. Με βοήθησες πολύ».

«Με τη ζητιάνα;» με ρωτάει σα να μην το πιστεύει.

Εύχομαι να έχω σημειώσει στο σημειωματάριό μου το όνομα της εταιρείας σκειούριτι που δούλευε ο σκειουριτάς στην πολυκατοικία του Ρόμπινσον. Με μεγάλη μου χαρά διαπιστώνω ότι το έχω σημειώσει. Είναι η Galapanos Security Systems. Παίρνω τηλέφωνο και ζητάω τον σκειουριτά.

«Εκεί είναι και σήμερα, κύριε αστυνόμε. Έχει υπηρεσία».

«Να του πείτε να με περιμένει. Έχω να του κάνω μερικές ερωτήσεις».

Μου λένε να μην ανησυχώ και ότι θα με περιμένει.